

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/158/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1312213793
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Valéria Kleinová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1312213793.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Valérie Kleinovej a sudcov JUDr. Michaely Frimmelovej a Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zast. Fridrich Paľko, s.r.o., advokátska kancelária, so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, proti odporcovi: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 16. decembra 2014, č.k. 21C 121/2012-220, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol v celosti návrhy, pôvodne vedené pod sp. zn. 21C 121/2012, 21C 158/2012, 21C 162/2012, 21C 168/2012, 21C 173/2012 a spojené na spoločné konanie pod sp. zn. 21C 121/2012, ktorými sa navrhovateľ domáhal od odporcu náhrady škody a nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorá mu mala byť spôsobená nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava III, spočívajúceho v tom, že nerozhodol v zákonom stanovenej lehote o jeho návrhoch na zmenu súdneho exekútora v exekučných konaniach, vedených pre jeho pohľadávky, ktoré vznikli nesplnením záväzkov vyplývajúcich zo zmlúv o úvere dlžníkmi, teda povinnými, W. W., Q. V., M. A., V. R.Č. P. L. W.. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 3 ods. 1 písm. d), § 4 ods. 1 písm. a), § 9 ods. 1, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, a § 17 ods. 1, 2 a 3 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, ust. § 44 ods. 5 a § 238 ods. 1 a 2 zák. č. 233/1995 Z.z. Exekučného poriadku, a ust. § 101 ods. 2 O.s.p., a vecne tým, že navrhovateľ v konaní neunesol dôkazné bremeno, keď v ani jednom z návrhov, spojených do spoločného konania, nepreukázal kumulatívne splnenie základných podmienok zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom v zmysle zák. č. 514/2003 Z.z., a preto jeho návrh v celom rozsahu zamietol.

V odôvodnení rozhodnutia najskôr uviedol, že navrhovateľ v každom z návrhov vzniesol námietku zaujatosti, pričom nadriadený Krajský súd v Bratislave jeho námietkám nevyhovel uzneseniami č.k. 9NcC 228/2012-14 zo dňa 25.10.2012, právoplatným dňa 28.01.2013, č.k. 2NcC 247/2012-17 zo dňa 24.10.2012, právoplatným dňa 06.03.2013, č.k. 8NcC 262/2012-14 zo dňa 23.10.2012, právoplatným dňa 14.08.2013, č.k. 8NcC 257/2012-14 zo dňa 23.10.2012, právoplatným dňa 14.08.2013, a č.k. 5NcC 254/2012-14 zo dňa 26.10.2012, právoplatným dňa 14.08.2013. Vec piatich návrhov navrhovateľa následne prejednal v spoločnom konaní podľa ust. § 101 ods. 2 O.s.p. v neprítomnosti právneho zástupcu navrhovateľa a odporcu, ktorí sa napriek riadnemu predvolaniu na pojednávanie nedostavili,

keď právny zástupca navrhovateľa svoju neúčast' na pojednávaní neospravedlnil a pojednávanie nežiadal odročit', a odporca súhlasil s prejednaním vecí v jeho neprítomnosti. Vykonával dokazovanie oboznámením sa s jednotlivými návrhmi navrhovateľa, vyjadrením odporcu, výpisom z Obchodného registra navrhovateľa, znaleckým posudkom, a obsahom pripojených exekučných spisov. Skonštatoval, že navrhovateľ požadoval od odporcu v súvislosti s tvrdeným nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava III, spočívajúcom v oneskorenom rozhodnutí o jeho návrhoch na zmenu exekútora (nerozhodnutí v zákonom stanovenej lehote 30 dní od doručenia jeho návrhov na zmenu súdneho exekútora) v každom z jeho návrhov náhradu majetkovej škody vo výške 175 eur a titulom nemajetkovej ujmy sumu 497,88 eur. Uviedol, že navrhovateľ tvrdil, že jeho majetková škoda predstavuje účelne vynaložené náklady spojené so správou pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov vo výške 70 eur, s udržiavaním a správou informačného systému vo výške 40 eur, s administráciou listín a komunikáciou s pôvodným exekútorom vo výške 50 eur a s administratívnym spracovaním textov adresovaných exekučnému súdu, poštovným a s telekomunikačnými výdajmi spojenými s urgenciami a kontrolou stavu konania vo výške 15 eur, teda celkovo 175 eur. Nemajetková ujma mu mala vzniknúť tým, že neskorou zmenou súdneho exekútora bol vystavený riziku zániku povinného, riziku zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a riziku insolvenčnej povinného, pričom časové omeškanie v rozhodovaní exekučného súdu spôsobilo v súvislosti s vymáhanou pohľadávkou a jej príslušenstvom zánik jeho ďalších plánovaných podnikateľských aktivít ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov, a vyvolaná strata zisku z realizovaného obchodu mu spôsobila hospodársku stratu. Výšku nemajetkovej ujmy stanovil sumou 55,32 eur za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu analogicky s poukazom na doktrínu prijatú ústavným súdom, podľa ktorej, pokiaľ ide o zbytočné prietahy v súdnom konaní je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačeným prietahmi vzťahuje satisfakcia vo výške 663,88 eur. Súd prvého stupňa uviedol, že odporca žiadal návrh zamietnuť ako nedôvodný.

Z obsahu pripojeného exekučného spisu č. 34Er 2132/2002 zistil, že na Okresnom súde Bratislava III sa viedlo exekučné konanie vo veci oprávneného navrhovateľa proti povinnému W. W. pre vymoženie pohľadávky vo výške 11.770,- Sk (390,69 eur) s príslušenstvom. Návrh oprávneného na zmenu súdneho exekútora bol súdu doručený dňa 02.11.2009, a exekučný súd uznesením č.k. 34Er 2132/2002-12 zo dňa 18.08.2010 návrhu na zmenu exekútora vyhovel, a vykonaním exekúcie vedenej pôvodne u Q.. Q. Ď. poveril súdneho exekútora Q.. T. K. s tým, že pôvodnému súdnemu exekútorovi Q.. Q. Ď. určil náhradu trov exekúcie vo výške 29,92 eur. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 06.10.2010. V období od podania návrhu oprávneným na zmenu exekútora až po vydanie uznesenia bola vedená korešpondencia medzi exekučným súdom a súdnym exekútorom Q.. Q. Ď., ktorý si podaním, doručeným exekučnému súdu dňa 10.06.2010 uplatnil náhradu trov exekúcie. Z obsahu pripojeného exekučného spisu č. 34Er 2623/2002 zistil, že na Okresnom súde Bratislava III sa viedlo exekučné konanie vo veci oprávneného navrhovateľa proti povinnému Q. V. pre vymoženie pohľadávky vo výške 15.710,- Sk (521,48 eur) s príslušenstvom, pričom vykonaním exekúcie bol poverený súdny exekútor Q.. L. W.. Oprávnený nepodal na exekučný súd návrh na zmenu súdneho exekútora. Z obsahu pripojeného exekučného spisu č. 34Er 2999/2002 zistil, že na Okresnom súde Bratislava III sa viedlo exekučné konanie vo veci oprávneného navrhovateľa proti povinnému M. A. pre vymoženie pohľadávky vo výške 14.940,- Sk (495,02 eur) s príslušenstvom. Návrh oprávneného na zmenu súdneho exekútora bol súdu doručený dňa 23.11.2010, a exekučný súd uznesením č.k. 34Er 2999/2002-13 zo dňa 26.08.2011 návrhu oprávneného na zmenu exekútora nevyhovel s poukazom na § 30 ods. 1 zák. č. 233/1995 Exekučného poriadku a nález Ústavného súdu SR č.k. III. ÚS 322/2010-37 zo dňa 13.04.2011. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 30.05.2013. Z obsahu pripojeného exekučného spisu č. 34Er 1717/2002 zistil, že na Okresnom súde Bratislava III sa viedlo exekučné konanie vo veci oprávneného navrhovateľa proti povinnej V. R. pre vymoženie pohľadávky vo výške 15.000,- Sk (497,91 eur) s príslušenstvom. Návrh oprávneného na zmenu súdneho exekútora bol súdu doručený dňa 23.11.2010, a exekučný súd uznesením č.k. 34Er 1717/2002-11 zo dňa 24.08.2011 návrhu oprávneného na zmenu exekútora nevyhovel s poukazom na § 30 ods. 1 zák. č. 233/1995 Exekučného poriadku a nález Ústavného súdu SR č.k. III. ÚS 322/2010-37 zo dňa 13.04.2011. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 19.06.2012. Z obsahu pripojeného exekučného spisu č. 35Er 1006/2005 zistil, že na Okresnom súde Bratislava III sa viedlo exekučné konanie vo veci oprávneného navrhovateľa proti povinnému L. W. pre vymoženie pohľadávky vo výške 10.560,- Sk (350,53 eur) s príslušenstvom. Návrh oprávneného na zmenu súdneho exekútora bol súdu doručený dňa 02.11.2009, a exekučný súd uznesením č.k. 35Er 1006/2005-19 zo dňa 02.08.2010 návrhu na zmenu exekútora vyhovel, a vykonaním exekúcie vedenej pôvodne u Q.. Q. Ď.L. poveril súdneho exekútora Q.. T. K. s tým, že pôvodnému súdnemu exekútorovi Q.. Q. Ď. určil

náhradu trov exekúcie vo výške 49,14 eur. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 06.10.2010. V období od podania návrhu oprávneným na zmenu exekútora až po vydanie uznesenia bola vedená korešpondencia medzi exekučným súdom a súdnym exekútorom Q.. Q. Ď., ktorý si podaním, doručeným exekučnému súdu dňa 12.03.2010 uplatnil náhradu trov exekúcie. Zo znaleckého posudku č. 1/2014 zo dňa 17.01.2014 vypracovaného znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave zistil, že jeho predmetom bolo posúdenie činností a ich ekonomickej náročnosti spojených s vymáhaním pohľadávok navrhovateľa ako aj činností, ktoré boli uskutočňované v súvislosti s nesprávnym úradným postupom exekučných okresných súdov SR, keď tieto neskoro rozhodli resp. nerozhodli o žiadosti o vydanie resp. nevydanie poverenia na vykonanie exekúcie, a neskoro rozhodli resp. nerozhodli o žiadosti o zmenu exekútora. Skonštatoval, že na tento znalecký posudok neprihliadal, nakoľko nebol vypracovaný na prejednávajúcu vec, keď navyše ani nevytvára o skutočnej výške škody, ktorá mala údajne navrhovateľovi v predmetných exekučných konaniach vzniknúť. Vyhodnotil, že sa jedná len o všeobecný znalecký posudok bez bližšej špecifikácie konania, v ktorom sa znalci zaoberali len priemernými výškami údajnej škody na súdoch v rámci celej Slovenskej republiky bez bližšej špecifikácie ku konkrétnym konaniam.

Takto zistený skutkový stav posúdil právne podľa ust. § 3 ods. 1 písm. d), § 4 ods. 1 písm. a), § 9 ods. 1, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, a § 17 ods. 1, 2 a 3 zák. č. 514/2003 Z.z., a ust. § 44 ods. 5 a § 238 ods. 1 a 2 Exekučného poriadku, a zdôraznil, že predpokladom objektívnej zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je kumulatívne splnenie podmienok, a to existencia nesprávneho úradného postupu, existencia majetkovej resp. nemajetkovej ujmy, a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou. Vysvetlil, že za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. S poukazom na ust. § 44 ods. 5, podľa ktorého ak oprávnený požiada súd o zmenu exekútora a súd po vyjadrení exekútora žiadosti oprávneného vyhovie, vykonaním exekúcie poverí exekútora, ktorého navrhne oprávnený, a vec mu písomne postúpi, v spojení s § 238 ods. 1 a 2 Exekučného poriadku vyhodnotil, že exekučný súd nebol v rozhodnom období viazaný žiadnou lehotou na rozhodnutie o návrhu oprávneného na zmenu exekútora. Mal tiež za to, že v danom konaní nie je oprávnený skúmať prietahy v konaní, keď na ich preskúmanie je oprávnený len Ústavný súd SR na podklade ústavnej sťažnosti alebo predseda súdu na podklade sťažnosti na prietahy. Ďalej vyhodnotil, že navrhovateľ neprodukoval žiadne dôkazy preukazujúce vznik majetkovej ujmy a jej výšku, a tiež ničím nepreukázal, že práve v období od podania návrhu na zmenu exekútora a rozhodnutím o tomto návrhu mu vznikla škoda vo výške 175 eur. Zdôraznil tiež, že nemajetkovú ujmu bol navrhovateľ povinný preukázať, pretože bez osvedčenia skutočností preukazujúcich dopad nesprávneho úradného postupu, jeho vplyvu, a následkov na navrhovateľa v rôznych oblastiach pôsobenia, nemá ani nesprávny úradný postup za následok vznik nároku na nemajetkovú ujmu. Uviedol, že navrhovateľ síce v návrhu tvrdil, že zbytočným a právne nezodpovedným časovým omeškaním v rozhodovaní exekučného súdu mu bol spôsobený zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov, pričom vyvolaná strata zisku z realizovaného obchodu mu spôsobila hospodársku stratu, a že táto situácia mala ovplyvniť ďalšie podnikateľské postupy a spôsobiť neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať, dospel však k záveru, že zdôvodnenie nemajetkovej ujmy navrhovateľom sa pohybovalo len v rovine jeho hypotetických tvrdení, keďže bližšie nešpecifikoval ani nekonkretizoval aké konkrétne podnikateľské aktivity a konkrétne podnikateľské plány boli tvrdeným nesprávnym úradným postupom ovplyvnené a v akom rozsahu. Navrhovateľom paušalizovanú náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 663,88 eur za rok prietahov neakceptoval. Vyhodnotil, že navrhovateľ nepreukázal ani priamu príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom majetkovej a nemajetkovej ujmy. Nakoľko navrhovateľ nespĺnil dôkaznú povinnosť a nepreukázal kumulatívne splnenie zákonných predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, jeho návrh ako nedôvodný zamietol.

O trovách konania rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p., a úspešnému odporcovi ich náhradu nepriznal, nakoľko mu žiadne trovy nevznikli.

Proti tomuto rozsudku podal prostredníctvom svojho právneho zástupcu včas odvolanie navrhovateľ, ktorý žiadal napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Vytkol súdu prvého stupňa, že vo veci pojednával v jeho neprítomnosti, hoci riadne a včas požiadal o zrušenie

pojednávania, čím mu odňal možnosť konať pred súdom. Rozporne k tejto námietke uviedol, že tým, že sa neuskutočnilo ústne pojednávanie, bolo porušené jeho právo na kontradiktórny proces. Namietal tiež, že vo veci rozhodol vylúčený sudca. Uviedol, že názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu neobstojí, a preto podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu. Mal za to, že nie je prípustné, aby konanie pokračovalo, a aby sa naďalej vykonávali úkony a rozhodoval vylúčený sudca. Uviedol tiež, že meritórne rozhodnutie vo veci neprichádzalo v čase jeho vydania súdom prvého stupňa do úvahy aj preto, že v rovnakom rozhodnutí rozhodol súd prvého stupňa aj o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Odvolanie podal aj proti rozhodnutiu o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania, keďže v čase podania odvolania o zamietnutí návrhu nebolo o zamietnutí návrhu na prerušenie konania právoplatne rozhodnuté, a dôsledok správania súdu prvého stupňa, kedy predbehol vydaním konečného rozhodnutia účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení konania, zakladá porušenie jeho práva na súdnu ochranu, osobitne jeho možnosť konať pred súdom. Poukázal na to, že súd prvého stupňa nesprávne aplikoval ust. § 101 ods. 2 O.s.p., pretože navrhovateľ trval na osobnej účasti svojho právneho zástupcu na pojednávaní. Súd prvého stupňa podľa jeho názoru rozhodol bez toho, aby mu umožnil ovplyvniť jeho rozhodnutie vyjadrením sa k skutkovým a právnym otázkam veci. Navrhovateľ ako strana v konaní nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť, pričom sám nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Mal potom za to, že súd prvého stupňa porušil zásadu kontradiktórnosti konania. Súd prvého stupňa mal podľa jeho názoru tiež úplne ignorovať všetky jeho tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu udržiavania a správy informačného systému a z titulu výdajov na administratívne spracovanie textov, publikačných výdajov spojených s vyhotovením urgencií, a na poštovné a telekomunikačné výdaje. Ďalej uviedol, že súd prvého stupňa dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo, a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mal priestor navrhnuť alebo predložiť ďalšie dôkazy. Mal tiež za to, že znaleckým posudkom, ktorý si nechal vypracovať a predložil v konaní, jednoznačne preukázal, že nesprávny úradný postup objektívne spôsobil zníženie jeho majetku v posudku určenej výške. Napadnutý rozsudok považoval za nedostatočne odôvodnený a vnútorne rozporný. Napriek tomu, že súd prvého stupňa zistil porušenie práva, nekonštatoval ho, a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy navrhovateľovi, pričom rozhodnutie založené na skutkovej a právnej chybe súdu nie je v právnom štáte udržateľné.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa nevyjadril.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie podal včas účastník konania, prejednal odvolanie podľa ust. § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p., s verejným vyhlásením rozsudku podľa ust. § 156 ods. 3 O.s.p., keď dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

Súd prvého stupňa riadne zistil skutkový stav veci, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 120 ods. 1 O.s.p.) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti návrhu, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 132 O.s.p.), a na ich základe dospel k správny skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite odôvodnil (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s dôvodmi napadnutého rozsudku a konštatuje ich správnosť (§ 219 ods. 2 O.s.p.). Keďže v takomto prípade ich nie je potrebné opakovať, v ďalšom na ne poukazuje. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa a k odvolacím námietkám navrhovateľa uvádza nasledovné.

V sporovom konaní, o ktoré ide aj v posudzovanej veci, platí dispozičná a prejednáca zásada. Prejednáca zásada spočíva v tom, že tvrdenie skutočností a navrhovanie dôkazov, ktoré ju preukazujú, je zásadne vecou účastníkov konania. Úprava vychádza z toho, že iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na účastníkoch a ukladá im označiť dôkazy k preukázaniu tvrdenia. Účastník má teda povinnosť tvrdenia (§ 79 ods. 1 a § 101 ods. 1 O.s.p.) a povinnosť dôkazu (§ 120 ods. 1 O.s.p.). K splneniu tejto povinnosti je zaviazaný každý účastník konania. Pokiaľ navrhovateľ s poukazom na ust. § 101 ods. 2 O.s.p. namieta, že súd prvého stupňa nepostupoval správne, keď vykonal pojednávanie bez prítomnosti jeho právneho zástupcu, odvolací súd uvádza, že súd prvého stupňa postupoval správne a v súlade s ust. § 101 ods. 2 O.s.p., keďže na tento postup boli splnené podmienky. Predmetné ustanovenie

predpokladá pre prejednanie veci v neprítomnosti účastníka skutočnosť, že sa účastník nedostaví na pojednávanie, a ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie.

Odvolačný súd zo spisu zistil, že súd prvého stupňa vo veci stanovil termín pojednávania na deň 16.12.2014. Predvolanie na toto pojednávanie bolo právnenému zástupcovi navrhovateľa podľa doručky založenej na č. I. 197 doručené dňa 05.11.2014. Navrhovateľ doručil dňa 12.12.2014 prostredníctvom svojho právneho zástupcu do podateľne súdu prvého stupňa e-mailové podanie, obsahujúce návrh na zrušenie nariadeného pojednávania spolu s návrhom na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o jeho ústavnej sťažnosti, ktorou namietal porušenie jeho práva na zákonného sudcu a na nestranný súd, čo považoval za dôvod pre zrušenie pojednávania. Odvolací súd dospel k záveru, že navrhovateľ nepožiadal o zrušenie pojednávania z dôležitého dôvodu. Z jeho návrhu na zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu porušenia nestrannosti súdu a sudcu je možné pri jeho obsahovom posúdení dôjsť k záveru, že týmto úkonom by navrhovateľ síce mohol požiadať o odročenie pojednávania, no zároveň vzhľadom na ním uvedený dôvod pre zrušenie pojednávania nie je možné tento dôvod vyhodnotiť ako dôležitý, keďže v prvom rade o ním namietanej nestrannosti súdu už bolo rozhodnuté uzneseniami Krajského súdu v Bratislave č.k. 9NcC 228/2012-14 zo dňa 25.10.2012, č.k. 2NcC 247/2012-17 zo dňa 24.10.2012, č.k. 8NcC 262/2012-14 zo dňa 23.10.2012, č.k. 8NcC 257/2012-14 zo dňa 23.10.2012, a č.k. 5NcC 254/2012-14 zo dňa 26.10.2012, ktorý o námietke zaujatosti, vznesenej navrhovateľom v návrhu na začatie konania rozhodol, že zákonná sudkyňa Q.. A. H. nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci. Navyše priložená ústavná sťažnosť navrhovateľa smerujúca proti rozhodnutiu Krajského súdu v Bratislave č.k. 9NcC 228/2012-14 zo dňa 25.10.2012 bola už v čase návrhu navrhovateľa na zrušenie pojednávania Ústavným súdom Slovenskej republiky odmietnutá pre nedostatok právomoci Ústavného súdu SR na jej prerokovanie a rozhodnutie uznesením II. ÚS 558/2013-10 zo dňa 30.10.2013, preto postupoval súd prvého stupňa správne, ak dôvod na zrušenie pojednávania, uvádzaný navrhovateľom, nepovažoval za dôležitý. Vzhľadom na skutočnosť, že navrhovateľ mal pred podaním žiadosti o zrušenie pojednávania vedomosť, že ním uvádzaný dôvod neexistuje, a teda nemôže obstať, považoval odvolací súd jeho žiadosť za obštrukčnú.

Z uvedených dôvodov potom ani odvolacia námietka navrhovateľa, že vo veci konal a rozhodoval vylúčený sudca, ako i nesúhlas s údajným zamietnutím jeho návrhu na prerušenie konania v napadnutom rozsudku, ktorá sa na posudzovanú vec vôbec nevzťahuje (tieto odvolacie dôvody opakuje navrhovateľ vo všetkých odvolacích súdoch známych odvolaniach bez zohľadnenia konkrétnych odlišností jednotlivých konaní), nemohla obstať. Súd prvého stupňa taktiež postupoval správne, ak na návrh navrhovateľa na prerušenie konania neprihliadal, nakoľko tento bol urobený e-mailovým podaním nepodpísaným zaručeným elektronickým podpisom, a nebol do troch dní doplnený originálom podania. Keďže k uvedenému postupu súdu prvého stupňa nemal navrhovateľ v odvolaní žiadne konkrétne námietky, odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil s procesným postupom súdu prvého stupňa, a ostatné formulárové a v každom jeho odvolaní opakujúce sa námietky navrhovateľa, týkajúce sa údajného nesprávneho procesného postupu súdu prvého stupňa pri rozhodovaní o jeho návrhoch na prerušenie konania vyhodnotil ako s posudzovanou vecou nesúvisiace a teda zmätočné. Považuje však za potrebné zdôrazniť, že podanie síce možno urobiť elektronickými prostriedkami, ale nakoľko sa jedná o návrh vo veci samej, treba ho doplniť písomne alebo ústne do zápisnice najneskôr do troch dní. Na podanie, ktoré nebolo v lehote doplnené, sa podľa ust. § 42 ods. 1 O.s.p. neprihliada, a keďže podanie právneho zástupcu navrhovateľa, ktorým navrhol konanie prerušiť, nebolo do troch dní doplnené originálom, postupoval súd prvého stupňa a v súlade s aktuálnou judikatúrou (rozhodnutie NS SR sp. zn. 1Ndc 6/2011 zo dňa 15.04.2011) správne, keď na návrh navrhovateľa na prerušenie konania neprihliadol. Právny zástupca navrhovateľa sa na pojednávanie, hoci bol riadne a včas predvolaný, nedostavil, čo skonštatoval aj súd prvého stupňa v zápisnici z pojednávania zo dňa 16.12.2014. Nakoľko žiadny dôležitý dôvod na odročenie pojednávania nebol vzhľadom na vyššie uvedené daný, súd prvého stupňa nepochybil, keď dňa 16.12.2014 pojednával a rozhodol v neprítomnosti právneho zástupcu navrhovateľa (§ 101 ods. 2 druhá veta O.s.p.).

Odvolačný súd dospel tiež k záveru, že ani právo navrhovateľa na kontradiktórne konanie nebolo porušené. Podľa ust. § 115 ods. 1 a 2 O.s.p., ak tento zákon alebo osobitný predpis neustanovuje inak, súd nariadi na prejednanie veci samej pojednávanie, na ktoré predvolá účastníkov a všetkých, ktorých prítomnosť je potrebná. Predvolanie sa musí účastníkom doručiť tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej päť dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať. Táto podmienka vykonania pojednávania bola splnená. Právo účastníka, aby jeho vec bola prejednávaná verejne a v

jeho prítomnosti, zaručené čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, je potrebné chápať tak, že súd je povinný umožniť účastníkovi uplatnenie práva konať a rozhodnúť v jeho prítomnosti. Dokazovanie je časťou občianskeho súdneho konania, v ktorej si súd vytvára poznatky potrebné na rozhodnutie vo veci. Účastníci konania majú procesnú dôkaznú povinnosť, teda povinnosť uviesť dôkazy na preukázanie tvrdených skutočností. Procesný dôsledok spojený s dôkaznou povinnosťou môže mať za následok neunesenie dôkazného bremena tak, ako tomu bolo i v posudzovanej veci. Dôkaznú povinnosť môže účastník plniť od začiatku konania, v návrhu na začatie konania, vo vyjadrení k nemu, mimo týchto procesných úkonov, v rámci prípravy pojednávania, pri odročovaní pojednávania. Jej cieľom je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na účastníkovi konania bez ohľadu na jeho procesné postavenie. Za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť stav veci, najmä výsluch svedkov, znalecký posudok, správy a vyjadrenia orgánov fyzických osôb a právnických osôb, listiny, ohliadka a výsluch svedkov. Podľa ust. § 129 ods. 1 O.s.p. možno vykonať dokazovanie listinami tak, že predseda senátu (samosudca) na pojednávaní listinu alebo jej časť prečíta alebo oboznámi ich obsah. Podľa ust. § 122 ods. 1 O.s.p. súd vykonáva dokazovanie na pojednávaní, ak neboli splnené podmienky na vydanie rozhodnutia bez ústneho pojednávania. V danej veci bolo nariadené pojednávanie na deň 16.12.2014, pričom právny zástupca navrhovateľa bol na toto pojednávanie riadne predvolaný, no bez ospravedlnenia sa nedostavil. Odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že v zmysle § 18 O.s.p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv, teda právo vykonávať procesné úkony, vo forme stanovenej zákonom nazeráť do spisu, robiť si výpisy, vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a všetkým dôkazom, ktoré sa vykonali, byť predvolaní na súdne pojednávanie. Na pojednávaní súd prvého stupňa oboznámil obsah celého spisu, teda jednotlivé návrhy navrhovateľa, ktoré boli spojené do spoločného konania, vyjadrenie odporcu, obsah jednotlivých pripojených exekučných spisov ako i ostatný spisový materiál spisu. Pokiaľ teda na pojednávaní vykonal dôkazy navrhované navrhovateľom a poskytol možnosť obom účastníkom zúčastniť sa pojednávania, čím mali možnosť vyjadriť sa k dôkazom, resp. navrhnúť ďalšie dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, tak týmto jeho postupom nedošlo k porušeniu princípov kontradiktórnosti a princípu rovnosti zbraní ako základných definičných prvkov práva na spravodlivé súdne konanie. K právu účastníka konania vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom zodpovedá aj povinnosť súdu umožniť účastníkovi, aby sa vyjadril ku každému dôkazu, ktorý súd vykonal, a ktorý môže aj obsahovať zistenie významné pre rozhodnutie súdu. Tento postup bol zo strany súdu prvého stupňa postupom podľa § 122 ods. 1 v spojení s § 123 O.s.p. dodržaný. Súd prvého stupňa dodržal i zásadu priamosti a ústnosti vykonávania dôkazov ako jednu zo základných zásad občianskeho súdneho konania, ktorú zaručuje nielen ústava (čl. 48 ods. 2), ale aj Dohovor (čl. 6 ods. 1), keďže táto zásada je súčasťou práva účastníkov konania na spravodlivé prejednanie veci, týkajúce sa ich občianskych práv a záväzkov a je aj zároveň špecifickým vyjadrením zásady kontradiktórnosti sporového konania.

Dodržanie práva účastníka konania vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom zo strany súdu prvého stupňa je v zhode i s judikatúrou, o ktorú sa opiera aj ESLP, ktorý vyslovil, že súčasťou koncepcie spravodlivého súdneho konania je zásada kontradiktórnosti, v súlade s ktorou musia mať účastníci nielen právo navrhnúť všetky dôkazy, ktoré považujú za nevyhnutné na preukázanie svojich tvrdení, ale aj právo byť oboznámení a vyjadriť sa ku všetkým dôkazom a vyjadreniam predloženým s cieľom ovplyvniť rozhodnutie súdu. Vo vzťahu k princípu rovnosti zbraní, ktorý bol súdom prvého stupňa dodržaný, bola poskytnutá obom účastníkom konania primeraná možnosť predložiť svoje návrhy. Pokiaľ súd prvého stupňa v rámci vykonávaného dokazovania vytvoril procesný priestor obom sporovým stranám na navrhovanie dôkazov, oboznámenie sa a vyjadrenie sa k nim, tak neodňal navrhovateľovi ako účastníkovi konania možnosť konať pred súdom, teda rešpektoval judikatúru Ústavného súdu SR a ESLP. Jeho postupom nedošlo k porušeniu práva vyjadriť sa ku každému z vykonaných dôkazov v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, k porušeniu zásad priamosti a ústnosti vykonávania dôkazov a kontradiktórnosti sporového konania, teda zásad obsiahnutých v príslušných ustanoveniach O.s.p., v práve na spravodlivý proces, ako ho vykladá Ústavný súd SR a ESLP.

Pokiaľ navrhovateľ v odvolaní namietal, že súd prvého stupňa nekonštatoval, že jeho právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov ako aj právo na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase bolo porušené, hoci zistil, že ním namietané lehoty na vydanie rozhodnutia neboli dodržané, odvolací súd zdôrazňuje, že súd prvého stupňa dospel v odôvodnení napadnutého rozsudku k záveru, že k nesprávnemu úradnému postupu exekučného súdu, spočívajúcim v nevydaní rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, nedošlo, nakoľko nebol s poukazom na ust. § 44 ods. 6 zák. č. 233/1995 (účinného do 31.08.2005) a § 238 ods. 1 a 2 cit. zákona účinného od 01.09.2005 30-dňovou lehotou viazaný,

